

Arrest

nr. 346 811 van 19 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
Rue Nanon 43
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2026 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. VANCRAEYNES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoekster) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoeker), moeder en zoon, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 29 oktober 2024 en verzoeken beiden op 6 november 2024 om internationale bescherming. Deze verzoeken werden afgesloten omdat verzoekers niet kwamen opdagen op het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) waarvoor zij werden opgeroepen.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, verzoeken verzoekers op 28 mei 2025 een tweede keer om internationale bescherming. Op 28 november 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien van verzoekster als verzoeker, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 1 december 2025 aangetekend worden verzonden.

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u op 04/08/1985 in Achmeta, bent u Tsjetsjeense en hebt u de Georgische nationaliteit. U trouwde op 16-jarige leeftijd met T. A. een man die er niet voor terugdeinsde om zowel u als uw kinderen fysiek te mishandelen. Zo sloeg hij uw oudste zoon G. I. toen die amper 5 maand oud was, louter omdat de baby vaak huilde.

U werd regelmatig tot bloedens toe door uw echtgenoot geslagen en vluchtte zelfs een keer uit huis, toen uw ouders nog in leven waren. Uw echtgenoot weigerde toen echter u uw kind te geven waardoor u zich genoodzaakt zag om terug naar huis te keren. In totaal zouden jullie samen vijf kinderen krijgen, waarvan de jongste in 2014 werd geboren. In 2018 trachtte u opnieuw om van uw man te vluchten door samen met uw kinderen naar Duitsland te reizen. Eenmaal aangekomen op de luchthaven daar werden jullie echter teruggestuurd omdat jullie geen retourtickets konden voorleggen.

Op een andere keer greep hij u in de nacht vast en begon u te slaan. U kon echter ontsnappen door u blootsvoets via de tuin naar een buurvrouw te begeven maar die was niet thuis, waarna u blootvoets naar een ander dorp vluchtte. Op een keer bevond u zich in een kamer van uw huis toen uw echtgenoot die ineens binnenviel, u bij de hals greep en tegen de muur drukte. U trachtte uzelf vrij te maken omdat u niet meer kon ademen en het bewustzijn begon te verliezen. Uiteindelijk kon u dankzij één van uw kinderen ontsnappen, maar werd daarbij dat kind door uw echtgenoot geslagen.

In 2024 ondernam u een laatste vluchtpoging nadat uw echtgenoot u tot in jullie tuin had achtervolgd om u vervolgens op te tillen, al schreeuwend en met volle kracht op de grond te gooien. Het waren de burens die u uiteindelijk konden bevrijden.

U besliste om Georgië samen met uw kinderen te verlaten en nam hiervoor de bus naar Turkije waarna u de reisweg naar België per bus voortzette. Na ongeveer een week reizen kwam u aan in België op 29/10/2024 en diende u op 06/11/2024 een verzoek tot internationale bescherming in bij de plaatselijke asielinstanties.

Ter staving van uw vluchtrelaas legde u de volgende documenten neer bij Dienst Vreemdelingenzaken: uw Georgische identiteitskaart, uw paspoort, de Paspoorten van uw 3 minderjarige kinderen, G. T., S. en T. S.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Zo liet u bij aanvang van het interview weten dat u regelmatig last heeft van hevige hoofdpijn en dat u hierdoor moeite heeft om u bepaalde Georgische termen te herinneren (GV P.3- 4). De tolk verklaarde echter dat u voldoende verstaanbaar was om getolkt te worden (GV P. 4) en uit het verdere verloop van het interview bleek niet dat uw hoofdklachten u dermate hadden gehinderd dat u niet langer in staat was om uw volledige medewerking te verlenen aan het onderzoek (GV P. 4). Voorts bleek evenmin dat u sinds uw aankomst in België medische hulp had gezocht voor uw hoofdpijn (GV P. 4).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet langer met uw kinderen naar Georgië zou willen terugkeren uit vrees voor uw gewelddadige echtgenoot. U slaagde er echter niet in om uw nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst is het frappant en weinig aannemelijk dat u had nagelaten om reeds een verzoek tot internationale bescherming in te dienen voor zowel u als voor uw kinderen toen u in 2018 naar Duitsland vluchtte (GV P. 8), te meer omdat jullie toen omwille van dezelfde redenen waren vertrokken (GV T. A. P. 6). Het loutere gegeven dat u geen retourticket kon voorleggen op de luchthaven, betekent immers geenszins dat u niet gelijktijdig een verzoek om internationale bescherming zou kunnen ingediend hebben. Bijgevolg schaadde deze vaststelling de ernst van uw vervolgingsvrees reeds bij aanvang in belangrijke mate aan.

Voorts waren uw verklaringen met betrekking tot uw vlucht naar Zemo Khalatsani flagrant tegenstrijdig met die van uw zoon. Zelf verklaarde u immers dat u in het holst van de nacht blootsvoets naar het dorp was gevlucht nadat u opnieuw was mishandeld door u echtgenoot en nadat was gebleken dat de buurvrouw bij wie u gebruikelijk een toevlucht zocht niet thuis was (GV P. 10). Uw zoon verklaarde echter dat jullie stiekem naar dat dorp waren gevlucht op een moment dat uw echtgenoot op zijn werk was (GV T. A. P. 8). Deze flagrante onderlinge tegenstrijdigheid haalde de geloofwaardigheid van uw asielrelaas louter verder onderuit.

Bovendien was het frappant dat u geen enkele bewijsstukken kon voorleggen die de ernst van uw problemen in Georgië enigszins konden aantonen hoewel dit redelijkerwijs kon verwacht worden. U trouwde immers op zestienjarige leeftijd, gaf daarbij aan dat uw echtgenoot u vrijwel meteen erna begon te mishandelen en dat de burens meermalen moesten tussenkomen (GV P. 8-9), (GV T. A. P. 8-9). Redelijkerwijs kon verwacht worden dat u, na 22 jaar misbruik (GV P. 5) iets zou kunnen voorleggen. Het feit dat u daarbij zelfs geen medische documenten kon voorleggen die de breuk van uw kaken kon staven, omdat die uit zichzelf waren genezen en dat u evenmin naar de politie was gestapt om die kaakbreuk aan te klagen (GV P. 10), (GV T. A. P. 8) plaatste louter meer vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Zelfs indien er enig geloof zou gehecht kunnen worden aan het feit dat u door uw echtgenoot dermate ernstig werd mishandeld dient bemerkt te worden dat u geen enkele inspanningen geleverd hebt om uw situatie hieromtrent aan te klagen.

Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 16 januari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf), blijkt dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken het Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gendergerelateerd geweld.

De Strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf.

In samenwerking met ngo's heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief. Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure.

Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangthuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht op voorwaarde dat ze aangifte hebben gedaan van het geweld waarvan ze slachtoffer werden. Over het algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijven evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De reactie van de ordediensten op situaties van

huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld etnische minderheden, laaggeschoolden en vrouwen op het platteland, ondanks informatiecampagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld. Er kan dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u aantoont dat bescherming in uw persoonlijke geval niet beschikbaar is. U slaagt hier echter niet in.

U liet immers na om naar de politie te stappen om het huiselijk geweld aan te klagen hoewel dit redelijkerwijs van u kon worden verwacht. Zo was het frappant en weinig aannemelijk dat u zelfs niet naar de politie was gestapt nadat u naar Zemo Khalatsani was verhuisd maar dat uw echtgenoot u en uw kinderen daar alsnog regelmatig kwam bedreigen en mishandelen (GV P. 9), (GV T. A. P. 8-9).

Uw beweringen dat uw echtgenoot zou vrijkomen nadat zijn broer de borgsom zou betalen, indien u naar de politie zou stappen en dat u verder niemand zou hebben die zich bereid zou tonen om bewijsmateriaal te helpen verzamelen (GV P. 9) – konden wegens hun blote karakter weinig overtuigen. De bewering van uw zoon, dat het bij jullie niet gebruikelijk is om klacht neer te leggen bij de politie (GV T. A. P. 9) kon evenmin worden aangenomen.

Voorts was het onaannemelijk dat u niet op zoek was gegaan naar een binnenlands vluchtalternatief dat verder van Shua Khalastani was gelegen – u beperkte zich tot de verhuis naar een dorp dat slechts op een halfuur rijafstand verwijderd was van uw echtgenoot (GV P. 6). Uw beide meerderjarige zonen werkten, vlak voor jullie vertrek, in Tbilisi (GV T. A. P. 9), waardoor er redelijkerwijs kon verwacht worden dat u zich naar de hoofdstad kon begeven om bescherming te zoeken. Het feit dat u dit had nagelaten – en u evenmin had geïnformeerd naar beschikbare beschermingsmogelijkheden in Georgië– uit vrees dat hij u iets ergs zou aandoen (GV P. 10) kon daarbij weinig overtuigen.

Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een verzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Het feit dat u dit louter toeschreef aan het feit dat u op jonge leeftijd was uitgehuwelijkt en dat uw hersenen hierdoor niet wisten hoe ze met de hele situatie moesten omgaan (GV P. 9) kon daarbij weinig overtuigen. Uw vroege huwelijk had u er immers niet van belet om meermaals van uw man weg te vluchten – zowel zonder als met uw kinderen en tot naar het buitenland (GV P. 6-9). Redelijkerwijs kon er worden vanuit gegaan dat u eveneens in staat was om op zoek te gaan naar bescherming in eigen land voor uw gezin

Op basis van die vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een vrees zou koesteren t.o.v. een terugkeer naar Georgië en komt u niet in aanmerking om als vluchteling erkend te worden in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. U komt voorts evenmin in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u ter staving voorlegde verandert niets aan bovenstaande appreciatie. Zo wordt er niet getwijfeld aan de Georgische nationaliteit van zowel u als die van uw kinderen waardoor uw identiteitskaart en jullie paspoorten weinig relevant zijn voor deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”
(...)”

1.4. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)”

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u op 12/11/2004 in Achmeta, bent u Tsjetsjeens en hebt u de Georgische nationaliteit. U leefde samen met uw twee broers, twee zussen en beide ouders in jullie ouderlijke huis in Shua Khalatsani waar jullie regelmatig geteisterd werden door het fysiek en mentaal geweld dat uw vader jullie toebracht. Omwille van deze reden had uw moeder het huis meermaals ontvlucht naar het huis van haar broer, maar keerde daarbij telkens opnieuw terug voor haar kinderen. In 2018 vluchtte zij samen met jullie naar Duitsland, maar jullie werden na aankomst op de luchthaven naar Georgië teruggestuurd. Eenmaal terug thuis sloeg uw vader haar bijna dood en brak daarbij haar kaken. Hij dreigde er eveneens mee om haar daadwerkelijk te vermoorden indien zij opnieuw zou proberen om een nieuwe vluchtpoging te ondernemen. Drie jaar voor jullie vertrek uit Georgië verhuisde u samen met uw moeder en uw broers en zussen naar het dorp Zemo Khalastani om op die manier aan het huiselijk geweld te ontkomen. Uw vader kwam jullie echter al na twee weken op het spoor en kwam vervolgens regelmatig langs bij jullie thuis met de eis dat jullie terug naar huis zouden keren. Toen jullie dat weigerden werd hij agressief. Op die manier bleef hij jullie lastigvallen en bedreigde daarbij niet enkel zijn vrouw maar ook al zijn kinderen met de dood. U was samen met uw oudere broer aan het werk in Tbilisi toen uw jongere broer jullie contacteerde nadat uw vader uw moeder had trachten te wurgen. Uw moeder kon toen gered worden nadat uw jongere broer de hulp van jullie burens had ingeschakeld en jullie werden verzocht om zo snel mogelijk vanuit Tbilisi naar huis terug te keren. Die aanval op uw moeder vormde de rechtstreekse aanleiding voor jullie om Georgië definitief te verlaten.

Op 26/10/2024 namen jullie de bus vanuit Tbilisi om via Batumi naar Turkije te reizen. Vervolgens zetten jullie je busreis verder totdat jullie op 5/11/2024 in België aankwamen en waarna u de volgende dag een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de plaatselijke asielinstanties.

Ter staving van uw vluchtrelaas legde u de volgende documenten neer bij Dienst Vreemdelingenzaken: uw Georgisch paspoort

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw moeder. In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw moeder luidt als volgt:

[...]

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel, beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur, zorgvuldigheid en voorzichtigheid*”.

In een eerste middelonderdeel gaan verzoekers in op het ondergane geweld en hekelen zij dat de verwerende partij in twijfel trekt dat zij slachtoffer zouden zijn geweest van *intra*-familiaal geweld. Concreet betogen verzoekers vooreerst dat de verwerende partij zich hiervoor baseert op uiterst beknopte notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Volgens hen blijkt uit een lezing van deze notities dat de *protection officer* zich beperkte tot het stellen van het strikte minimum aan vragen. Luidens het verzoekschrift kwam verzoekster tevens verward over tijdens haar persoonlijk onderhoud. Vervolgens betogen verzoekers dat het opmerkelijk is dat, hoewel aan verzoekster nooit enige verduidelijking werd gevraagd met betrekking tot de periode waarin de beschreven gebeurtenissen zich zouden hebben voorgedaan, de bestreden beslissingen niettemin besluiten tot het bestaan van tegenstrijdigheden tussen haar relaas en dat van verzoeker. Mocht de commissaris-generaal de vereiste zorgvuldigheid aan de dag hebben gelegd door hun relazen verder uit te diepen, zou – aldus verzoekers – duidelijk gebleken zijn dat de aangehaalde gebeurtenissen zich niet op hetzelfde moment hebben voorgedaan en zij niet naar dezelfde feiten verwezen. Zij benadrukken dat de door verzoekster omschreven gebeurtenis slechts één voorbeeld vormde van de vele pogingen die zij ondernomen had om aan haar echtgenoot te ontspannen, pogingen waarvan zij uiteindelijk afzag om bij haar kinderen te blijven. Voorts stellen verzoekers dat verzoekster werd gedwongen met haar echtgenoot te trouwen toen zij slechts zestien jaar oud was, dat zij vanaf het begin van het huwelijk werd blootgesteld aan ernstige vormen van huiselijk geweld, dat deze geweldplegingen zich na de geboorte van hun eerste kind eveneens tot de kinderen hebben uitgebreid en dat zij herhaaldelijk heeft geprobeerd te vluchten, zonder daarin te slagen. Wat betreft hun vlucht naar Duitsland, opperen zij dat de commissaris-generaal naliet om hun levensverhaal en de redenen waarom zij niet om internationale bescherming verzochten in Duitsland verder uit te diepen. De commissaris-generaal beperkte zich daarentegen tot het trekken van een negatieve gevolgtrekking uit het loutere feit dat zij in Duitsland geen beschermingsverzoeken indienden. Verzoekers verduidelijken dat verzoekster, een vrouw die slachtoffer was van geweld en zowel lichamelijk als psychologisch uitgeput was, geconfronteerd werd met buitenlandse autoriteiten die haar meedeelden dat zij naar haar land van herkomst moest terugkeren, dat zij niet op de hoogte was van de te volgen procedures om internationale bescherming te bekomen en zij zich bijgevolg, met tegenzin, heeft geschikt naar de instructies van de autoriteiten. Verzoekers voegen hieraan toe dat verzoekster na hun terugkeer dermate hard werd aangepakt, dat zij had kunnen omkomen. Verder benadrukken verzoekers dat verzoekster drie jaar voor hun definitief vertrek uit Georgië opnieuw met haar kinderen is gevlucht, dat zij zich toen had kunnen vestigen bij vrienden in een naburig dorp, dat haar echtgenoot hen desondanks wist terug te vinden en zich regelmatig ter plaatste begaf om haar met geweld terug te brengen naar de echtelijke woning en dat de burens beiden moesten komen om hen te hulp te schieten. Ook benadrukken zij dat zij zijn gevlucht na een incident waarbij verzoekster werd gewurgd, één van haar zonen moest ingrijpen om te voorkomen dat hij haar zou doden en haar echtgenoot zich ook keerde tegen hun zoon. Zij voegen hieraan toe dat de andere kinderen ook beslisten om te vluchten wanneer zij hoorden wat er gebeurde, aangezien hun leven duidelijk in gevaar was en elke poging om aan hun vader te ontsnappen onmogelijk bleek. Vervolgens herhalen verzoekers dat hun gezamenlijk relaas geen inconsistenties vertoont en betogen zij, onder verwijzing naar een publicatie van UNHCR, dat hen niet kan verweten worden dat zij niet in staat zijn om materiële bewijzen voor te leggen van het geweld dat zij in Georgië hebben ondergaan. Tot slot stellen verzoekers dat zij van Tsjetsjeense afkomst zijn en dat, overeenkomstig hun gebruiken, familiale aangelegenheden traditioneel binnen de familiale kringen worden behandeld. Zij hekelen dat de commissaris-generaal ook heeft nagelaten om dit element te onderzoeken en verder uit te diepen tijdens hun persoonlijke onderhoud.

In een tweede middelonderdeel gaan verzoekers in op het (niet) voorhanden zijn van nationale bescherming. Te dezen benadrukken verzoekers dat zij van Tsjetsjeense afkomst zijn en dat zij zijn opgevoed met het idee dat familiale problemen binnen de familiekring moeten opgelost worden. Zij vervolgen dat verzoekster meerdere keren, alleen of samen met haar kinderen, heeft geprobeerd om te vluchten en de hulp van haar broer in te roepen, maar dat haar broer haar (hen) systematisch terugstuurde naar haar echtgenoot. Zij hekelen dat de verwerende partij meent dat zij een beroep hadden moeten doen op hun autoriteiten alvorens te vluchten en een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België. Zij benadrukken dat verzoekster een psychologisch uitgeput slachtoffer is, dat bijna twintig jaar mishandeld werd en dat een manier moest vinden om haar vijf kinderen te beschermen. Verder stellen verzoekers dat zij op de hoogte waren van soortgelijke situaties bij familieleden en bekenden, waarbij het inschakelen van de autoriteiten de situatie juist had verergerd. Verzoekster was verstijfd bij de gedachte zichzelf en haar kinderen in een nog gevaarlijkere situatie te brengen dan die waarin zij zich reeds bevonden. Ook onderstrepen zij dat verzoekster toch heeft geprobeerd om, samen met haar kinderen, te vluchten van haar echtgenoot en zich elders in Georgië te vestigen, zonder dat dit hem verhinderde hen terug te vinden en regelmatig geweld tegen hen uit te oefenen. Tot slot verwijzen verzoekers naar algemene informatie inzake de problematiek van huiselijk geweld in Georgië.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stukken bij hun verzoekschrift.

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 14 april 2026 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar de COI Focus "*Georgië algemene situatie*" van 12 februari 2025 en er de weblink van vermeldt.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving

van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Zo voeren verzoekers de schending aan van *“het beginsel van voorzichtigheid”*, doch geven zij niet de minste toelichting wat zij hiermee bedoelen of over de wijze waarop zij dit beginsel *in casu* geschonden achten.

Verzoekers geven evenmin aan op welk beginsel zij doelen waar zij zich, benevens op het voormelde beginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, beroepen op *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*. Ook preciseren zij niet waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze uiteengezet.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Zo liet u bij aanvang van het interview weten dat u regelmatig last heeft van hevige hoofdpijn en dat u hierdoor moeite heeft om u bepaalde Georgische termen te herinneren (GV P.3- 4). De tolk verklaarde echter dat u voldoende verstaanbaar was om getolkt te worden (GV P. 4) en uit het verdere verloop van het interview bleek niet dat uw hoofdklachten u dermate hadden gehinderd dat u niet langer in staat was om uw volledige medewerking te verlenen aan het onderzoek (GV P. 4). Voorts bleek evenmin dat u sinds uw aankomst in België medische hulp had gezocht voor uw hoofdpijn (GV P. 4).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier. Waar verzoekers in het verzoekschrift betogen dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud verward overkomt, stelt de Raad vast dat verzoekers nergens verduidelijken waar dit concreet blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Hoewel verzoekster bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aangaf dat zij hoofdpijn heeft waardoor zij zich niet alle woorden in het Georgisch herinnert en de aanwezige tolk ook aangaf dat verzoeksters Georgisch niet zo goed is, bevestigt de tolk uiteindelijk dat verzoekster wel voldoende verstaanbaar was om te tolken. Voor het overige ziet de Raad, na grondige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, niet in waar in het persoonlijk onderhoud en in welk opzicht verzoekster verward zou zijn geweest.

Verder betwisten verzoekers de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij waar deze besluit dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers' rechten werden gerespecteerd en dat zij hebben kunnen voldoen aan hun verplichtingen in het kader van de administratieve procedure van hun beschermingsverzoeken.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Georgië, te worden vervolgd door hun gewelddadige echtgenoot/vader.

Blijkens de bestreden beslissingen komen verzoekers niet in aanmerking om als vluchteling erkend te worden, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch om de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Vooreerst (i) oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekers, omwille van verschillende redenen, hun vrees voor vervolging voor hun echtgenoot/vader niet aannemelijk maken. Zo (a) is het frappant en weinig aannemelijk dat verzoekster heeft nagelaten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, in haar hoofde en dat van haar kinderen, toen zij in 2018 samen naar Duitsland vluchtten. Voorts (b) zijn verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar vlucht naar Zemo Khalatsani flagrant tegenstrijdig met die van verzoeker. Ook (c) is het frappant dat zij geen enkel bewijsstuk kunnen voorleggen die de ernst van hun problemen enigszins konden aantonen, hoewel dit redelijkerwijze kon verwacht worden. Daarnaast (ii) maken verzoekers niet aannemelijk

dat zij geen beroep kunnen doen op de in Georgië aanwezige bescherming. Tot slot (iii) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun verzoekschrift beperken tot het uitdrukkelijk volharden in hun relaas en vervolgingsvrees, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

2.3.7.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. In eerste instantie oordeelt de Raad evenwel dat de overwegingen van de bestreden beslissing over de aannemelijkheid van verzoekers' problemen met hun echtgenoot/vader, gelet op de hierna volgende beoordeling inzake het voorhanden zijn van nationale bescherming, *in casu* in de huidige stand van de rechtspleging als overtollig worden beschouwd, zodat het eventueel gegronde bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekers aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan.

2.3.7.4. Los van de geloofwaardigheid van verzoekers' problemen met hun echtgenoot/vader, die de Raad in tegenstelling tot de verwerende partij op zich ook niet in twijfel trekt, wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de COI Focus "*Georgië – Algemene situatie*" van 11 december 2023, waarnaar in de bestreden beslissingen wordt verwezen, en uit de recentste COI Focus "*Georgië – Algemene situatie*" van 12 februari 2025, waarnaar in de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 14 april 2026 middels een werkende weblink wordt verwezen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder *GYLA*, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is.

Wat betreft huiselijk geweld blijkt uit voormelde informatie dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken het *Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department* opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gender gerelateerd geweld. In 2024 vinden net zoals voorgaande jaren opleidingen plaats voor procureurs en rechters met focus op de behandeling van zaken van huiselijk geweld. Meer dan 400 onderzoekers, openbare aanklagers en rechters hebben in 2021-2022 een opleiding gevolgd om gevallen van seksueel geweld efficiënter te onderzoeken, vervolgen en berechten.

De Georgische strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf. De *Public Defender* noteert in het jaarrapport over 2023 dat daders van huiselijk geweld steeds vaker een elektronische armband krijgen bovenop een contactverbod. Het aantal contactverboden blijft in 2023 stabiel in vergelijking met voorgaande jaren en schommelt rond de 9.000. GYLA stelt in 2024 dat de procureur-generaal in de meeste strafzaken aangaande huiselijk geweld, 97 % in totaal, een verzoek indient om de beklaagde in voorlopige hechtenis te plaatsen. In een aantal situaties verkiest de rechter om een borgtocht te vragen in plaats van preventieve opsluiting.

In samenwerking met ngo's heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief. Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure. Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangtehuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht, op voorwaarde dat ze aangifte hebben gedaan van het geweld waarvan ze slachtoffer werden. Over het algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijven net zoals voorgaande jaren evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De Europese Commissie stelt in het uitbreidingsrapport van oktober 2024 vast dat er een toename is van het aantal meldingen over gender gerelateerd en huiselijk geweld, in het bijzonder over seksueel geweld. De reactie van de ordediensten op situaties van huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld etnische minderheden, laaggeschoolden, vluchtelingen, LGBTQI+-personen en vrouwen op het platteland, ondanks informatiecampagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Het aantal vrouwenmoorden blijft ook hoog. Volgens de Europese Commissie is er ruimte voor verbetering wat betreft preventie en aanpak. De *Public Defender* stelt in 2023 een verbetering vast wat betreft het identificeren van het motief gender, wat geldt als een verzwarende omstandigheid, in rechtszaken aangaande vrouwenmoorden en moordpogingen op vrouwen. Toch blijft het in bepaalde situaties een uitdaging om dit correct te identificeren in de fase van het onderzoek of in de rechtbank.

Eén van de EU-aanbevelingen voor Georgië met het oog op het verwerven van de status van kandidaat-lidstaat beoogde het verbeteren van gendergelijkheid en vooruitgang in de strijd tegen huiselijk geweld. Deze aanbeveling werd in november 2023 beschouwd als volledig geïmplementeerd. Het aanpassen van de definitie van verkrachting blijft een werkpunt. Een positieve evolutie is het feit dat het na een wetwijziging in december 2022 niet langer vereist is om de status van slachtoffer te hebben om in aanmerking te komen voor publieke diensten, zoals toegang tot vluchthuizen, psychologische hulp en rechtsbijstand. Het wegnemen van deze bureaucratische hindernissen moet ervoor zorgen dat slachtoffers sneller en efficiënter geholpen worden.

Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld.

Verzoekers werpen hier geen ander licht op. Uit de door hen in het verzoekschrift geciteerde passage van een publicatie van *Forum Réfugiés* uit 2019 teneinde de beschermingsmogelijkheden van slachtoffers van huiselijk geweld in Georgië op de korrel te nemen, blijkt voornamelijk dat (huiselijk) geweld tegen vrouwen een probleem blijft in Georgië, hetgeen geenszins ontkend wordt, maar toont op zich niet aan dat de Georgische autoriteiten niet in staat en/of bereid zouden zijn hiertegen op te treden. De overige gebreken die in deze passage aangehaald worden, worden eveneens erkend in de voormelde analyse die is gebaseerd op latere en dus meer recente informatie. Dat er slechts in een aantal regio's vluchthuizen zijn voor vrouwen en de situatie op lange termijn voor vrouwen die er onderdak vinden fragiel blijft, neemt niet weg dat deze wel nog steeds beschikbaar zijn en hulp kunnen bieden aan vrouwen. Dat de politie nog onvoldoende opgeleid is om problemen van huiselijk geweld aan te pakken, neemt dan weer niet weg dat hier sindsdien wel degelijk aan gewerkt wordt.

Verzoekers tonen met hun betoog in het verzoekschrift, dat is gebaseerd op één enkele passage uit een publicatie van *Forum Réfugiés* uit 2019, niet aan dat de door de verwerende partij gehanteerde informatie niet (langer) correct is, noch dat de verwerende partij hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken.

Het gegeven dat er nog steeds ruimte is voor verbetering wordt door de Raad niet ontkend en komt ook aan bod in de hoger weergegeven beoordeling en analyse, doch betekent niet dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om bescherming te bieden. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

De Raad wijst erop dat het, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook aan verzoekers zelf toekomt om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen. Zij slagen hierin evenwel niet. Verzoekers tonen niet aan dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming.

Te dezen stelt de Raad, samen met de verwerende partij, vast dat verzoekster, noch verzoeker, in Georgië ooit – na geen enkel incident gedurende de meer dan twintig jaar waarin zij verklaarden slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld – enige stap ondernamen tot het bekomen van of het informeren naar bescherming tegen de belaging en bedreigingen van hun echtgenoot/vader ten aanzien van henzelf (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 9 en notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9). Zo blijkt dat beide verzoekers nooit naar de politie zijn gestapt naar aanleiding van het geweld dat zij al die jaren moesten ondergaan (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 9 en notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7), terwijl minstens verzoeker wel gedacht had aan deze mogelijkheid (*ibid.*, p. 7-8). Zij hebben dit ook nooit op een andere manier aangeklaagd bij enige instantie of organisatie (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 9 en notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 8). Rekening houdend met de verklaringen van verzoekers kan dit nochtans wel verwacht worden, te meer aangenomen kan worden dat zij hiertoe de mogelijkheid hadden. Zo wijst de Raad op hun verklaringen dat zij drie jaar voor hun definitief vertrek uit Georgië samen met de andere kinderen van verzoekster naar Zemo Khalatsani, een nabijgelegen dorp, verhuisden weg van hun echtgenoot/vader (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 6-7 en notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4). Hoewel hij hen snel kon opsporen en aldaar nog steeds lastig viel (*ibid.*, p. 8), bood de afstand tussen hen toch iets meer ruimte om een poging te ondernemen om bescherming te bekomen of minstens om hiernaar te informeren. Bovendien blijkt uit de verklaringen van

verzoekers dat verzoeker en zijn oudere broer vlak voor hun vertrek in Tbilisi werkzaam waren (*ibid.*, p. 9). Er kan niet ingezien worden waarom verzoeker en verzoekster, via haar twee zonen, geen hulp konden zoeken in Tbilisi, verder weg van hun echtgenoot/vader. Tijdens hun persoonlijke onderhoud, wanneer hen gevraagd werd naar stappen die zij ondernamen om hun situatie aan te klagen, en in het verzoekschrift, benadrukken verzoekers meermaals dat verzoekster, soms alleen en soms met haar kinderen, heeft proberen vluchten, maar dat zij telkens diende(n) terug te keren om redenen als dat zij haar kinderen niet wou achterlaten of dat haar broer haar terugstuurde. Dit neemt echter niet weg dat verzoekers nooit enige hulp of bescherming zochten bij de Georgische autoriteiten.

De door verzoekers tijdens hun persoonlijke onderhoud opgeworpen redenen voor dit nalaten kunnen geen verschoning bieden. In de bestreden beslissingen wordt hierover met recht het volgende geoordeeld:

“Uw beweringen dat uw echtgenoot zou vrijkomen nadat zijn broer de borgsom zou betalen, indien u naar de politie zou stappen en dat u verder niemand zou hebben die zich bereid zou tonen om bewijsmateriaal te helpen verzamelen (GV P. 9) – konden wegens hun blote karakter weinig overtuigen. De bewering van uw zoon, dat het bij jullie niet gebruikelijk is om klacht neer te leggen bij de politie GV T. A. GV P. 9) kon evenmin worden aangenomen.

[...]

Het feit dat u dit louter toeschreef aan het feit dat u op jonge leeftijd was uitgehuwelijkt en dat uw hersenen hierdoor niet wisten hoe ze met de hele situatie moesten omgaan (GV P. 9) kon daarbij weinig overtuigen. Uw vroege huwelijk had u er immers niet van belet om meermaals van uw man weg te vluchten – zowel zonder als met uw kinderen en tot naar het buitenland (GV P. 6-9). Redelijkerwijs kon er worden vanuit gegaan dat u eveneens in staat was om op zoek te gaan naar bescherming in eigen land voor uw gezin”

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Ook de door verzoekers in het verzoekschrift opgeworpen redenen voor hun gebrek aan handelen in dit verband kunnen geen verschoning bieden. Zo betogen verzoekers dat verzoekster een psychologisch uitgeput slachtoffer is dat bijna twintig jaar mishandeld is en een manier moest vinden om haar vijf kinderen te beschermen (en verzoeker ook zijn hele leven mishandeld is). Hoewel kan ingezien worden dat het verklaarde langdurig misbruik een zekere psychologische impact zal hebben gehad op verzoekers, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat er thans geen attesten voorliggen die enige duiding hierover verstrekken, laat staan waaruit blijkt dat zij niet in staat zijn zelf bescherming te zoeken bij de Georgische autoriteiten. Bovendien staan verzoekers, een moeder en haar meerderjarige zoon, er niet alleen voor om bescherming te zoeken in Georgië, maar hebben zij elkaar, alsook nog een andere meerderjarige zoon/broer, om dit te doen. Te dezen voegt de Raad nog toe dat zij in Georgië ook in zekere mate geholpen werden door bepaalde mensen in hun omgeving, zoals de buurvrouw bij wie verzoekster geregeld toevlucht nam, de persoon die toeliet dat verzoekster en haar kinderen in zijn leegstaand huis woonden en de burens die geregeld tussenkwamen toen hun echtgenoot/vader hen aanviel (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 7, 9, 10).

Verder wijzen verzoekers op hun Tsjetsjeense afkomst en het feit dat zij daardoor zijn opgevoegd met het idee dat familiale problemen binnen de familiekring worden opgelost. De Raad merkt in deze op dat beide verzoekers volgens hun verklaringen meer dan twintig jaar verbaal en fysiek mishandeld zijn geweest, waardoor kan aangenomen worden dat zij inzien dat het niet volstaat om dergelijke problemen binnen de familie op te lossen. Bovendien doet dit geen afbreuk aan het feit dat de Georgische autoriteiten algemeen gezien in staat en bereid zijn op te treden in gevallen van huiselijk geweld.

Tot slot opperen verzoekers dat zij op de hoogte waren van soortgelijke situaties bij familieleden en bekenden, waarbij het inschakelen van de autoriteiten de situatie juist verergerde en dat zij bang waren om de situatie nog gevaarlijker te maken voor hun gezin. Te dezen merkt de Raad op dat enkel verzoeker één dergelijk voorbeeld aanhaalt tijdens zijn persoonlijk onderhoud, (p. 8). Op basis hiervan kan geenszins algemeen aangenomen worden dat het contacteren van de autoriteiten tot een gevaarlijkere situatie zou hebben geleid. Dit ene voorbeeld kan dan ook niet verschonen dat zij gedurende de beweerde twintig jaar aan huiselijk geweld nooit probeerden bescherming te vinden, of zich nooit bij enige instantie of organisatie probeerden te informeren hierover. Evenmin kan dit ene, niet gestaafde, voorbeeld afbreuk doen aan het feit dat de Georgische autoriteiten algemeen gezien in staat en bereid zijn op te treden in geval van huiselijk geweld. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de situatie van verzoekers, betekent het gegeven dat zij uit schrik om de situatie voor hun gezin nog gevaarlijker te maken nooit de autoriteiten inschakelden geenszins dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om bescherming te bieden tegen hun echtgenoot/vader. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen hun belager en eventuele verdere problemen die deze zou kunnen veroorzaken te voorkomen.

Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.

Gelet op al het voorgaande overtuigen verzoekers niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hen gevreesde problemen met hun echtgenoot/vader, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hen hulp en/of bescherming te bieden. Zij tonen aldus niet aan dat in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben en zij slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen.

2.3.7.5. Tot slot voeren verzoekers geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.6. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

2.3.7.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Georgië.

2.3.8.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij voor hun vertrek in Georgië zouden hebben gekend.

2.3.8.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in hun land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.8.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met

dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 niet dienstig.

2.3.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, en konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.13. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS